

[Bjørn Elmquist]

at det ville lykkes os at blive enige, men det skete ikke, og uden at jeg skal pege fingre ad nogen og sige, hvem det præcis er, der må have skylden – det kan også være svært at klare entydigt – må jeg sige, at det var ærgerligt, at det ikke lykkedes.

Men arbejdet har ikke været spildt. Det bærer begge de lovforslag, som vi har til behandling her, præg af. Jeg synes, at Socialdemokratiets lovforslag har bevæget sig, og det siger jeg ikke for at kritisere Socialdemokratiet, tværtimod, for jeg synes, det har bevæget sig i den rigtige retning og, tror jeg da også, i en forsvarlig retning, som partiet selv kan være tjent med.

Ministerens forslag har bestemt også bevæget sig, og jeg vil gerne takke indenrigsministeren for den opmærksomhed, han hele tiden har viet arbejdet. Jeg tillader mig at udtrykke dette som formand for det udvalg, der var nedsat i sidste samling. Vi havde mange møder, både helt officielle og ganske uofficielle, og vi betrådte nye stier i samarbejdet mellem Folketinget og indenrigsministeren. Herved fik vi bekræftet ministerens meget praktiske og pragmatiske holdning til lovgivningsarbejdet, og jeg ved, at jeg har hele udvalget bag mig, som det så ud i sidste folketingsssamling, når jeg takker ministeren for det.

Den bevægelse, som har kunnet konstateres i såvel ministerens som Socialdemokratiets lovforslag, gør det vel også muligt for os at få dette spørgsmål klaret rimelig hurtigt.

Den udvikling, der er sket i samfundet omkring os, både i Danmark og i den store verden omkring os, bekræfter også, at vi ikke kan lade sagen ligge. Vi arbejder under et vist tidspres. Det betyder ikke, at vi skal sjuke tingene igennem, men i løbet af sommeren og efteråret har der været helt aktuelle sager, som har præget den offentlige debat, og som vi har kunnet læse om i aviser og følge i radio og fjernsyn.

Jeg skal kun nævne dem stikordsagtigt, for at vi alle sammen kan huske, at dette er en sag af stor offentlig interesse og med stort aktualitetspræg: spørgsmålet om rugemødre, som måske ikke ryger direkte ind i det her, men som alligevel har nogle relationer hertil. For kort tid siden sagde man, at det med at leje sin livmoder ud, for at andre kunne få børn, ville man ikke tro ville kunne blive aktuelt, og alligevel ser vi så konkrete eksem-

pler på, at dagligdags foreteelser faktisk i enhver henseende overskrider den fantasi, den forestillingsevne, som vi giver udtryk for. Ofte får vi at vide, at vi interesserer os for meget for science fiction, for ting, som ligger langt ude i fremtiden, og som kun mærkelige mennesker kan have tanker om måske en skønne dag vil opstå, men lige pludselig er tingene der foran os.

Det samme gælder diskussionen om køns-mæssig bestemmelse af fostre og om, hvorvidt der er nogle, der benytter sig af retten til fri abort til at selekttere, udvælge, køn. Det var jo også en diskussion, der eksploderede lige pludselig, og som gav særlige dimensioner til den diskussion, vi har haft i udvalget og i offentligheden om, hvorvidt det er tilstrækkeligt, at lægerne har selvdisciplin, eller det er sådan, at også lovgivningsmagten og samfundet i øvrigt bør følge med i, hvad der sker på dette område.

Jeg mener, at det, der skete i den sag, til fulde bekræftede, at der er behov for at supplere lægernes udmærkede selvdisciplin og deres principper om, at man skal have orden i egne rækker, med en interesse også fra det offentliges side og fra samfundet i øvrigt.

Vi har også set ønsker om at lave in vitro-befrugtninger i privat regi, og det startede vel forholdsvis dramatisk, men blev så efterhånden en noget mere afslappet diskussion.

Disse tre eksempler, som jeg bare har taget på må og få, bekræfter, at det er en sag, der er meget, meget aktuel, og hvor der til stadighed vil ske udviklinger.

Vi har igen og igen efterlyst offentlige debatter og sagt, at dette selvfølgelig ikke er noget, som vi i Folketinget isoleret skal sætte os på eller træffe beslutninger om. Jeg synes, at den offentlige debat i Danmark og i mange andre lande er i gang. Nogle vil sige, at den ikke er særlig kvalificeret, men jeg vil vare mig meget for at stå her og give en offentlig debat karakter. Jeg synes, at på dette område er den, som offentlige debatter oftest er: på godt og ondt. Der er nogle, der er mere kvalificerede end andre, der er nogle, der er mere følelsesprægede end andre, men der skal være plads til det hele, og vores store opgave er at følge denne debat.

Skulle vi, som jeg håber, i folketingssamlingen i år nå til enighed, vil jeg nu afvise dem, der vil kritisere os for at træffe beslutning ude af takt og uden at afvente den of-